

mange personelle Notitser vil kunne give Anledning til Retssager under Paastand om, at den paagældende med Henviſning til denne Bestemmelse har følt sin Fred krænket, fordi Bestemmelsen ved ikke at have nogen Reservation kan opfattes som et absolut Forbud. Fællesrepræsentationen maa advare stærkt imod denne Ændring og maa hævde, at det nugældende Stk. 3 i Paragraffen giver fuld Beskyttelse, og de meget faa Rets-sager paa dette Omraade viser ogsaa, at Pressen i sin Virkeform ikke i Almindelighed gør sig skyldig i Krænkelse af Privatlivets Fred.

§ 266 B: For saa vidt Paragraffen omhandler Artikler i trykt Skrift, da har den nye Presselov, som anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, givet Ret til Krav om Berigtigelse i det paagældende Skrift, og hvor det drejer sig om ærekrænkende eller økonomisk skadende Meddelelser, kan der rejses Strafansvar og Erstatningsansvar. En paastaaet Forfølgelse, der hverken er ærekrænkende eller medfører økonomisk Skade, og som ikke kan følges op med Berigtigelser, synes ikke at kunne være saa farlig, at den kræver en Beskyttelse som den foreslaaede og oven i Købet med Straf af Hæfte indtil 1 Aar.

§ 267: Ogsaa Bestemmelsen om, at Ringeagtsytringer skal kunne straffes med Hæfte indtil 1 Aar synes urimelig, ikke mindst under Hensyn til at Paragraffen yderligere nu foreskriver skærpet Straf for Angreb i Pressen paa en Embedsmand eller Minister, saaledes at den kvalificerede Straffebestemmelse let kommer i Anvendelse. Da det endvidere forøger Straffen, naar Udtalelserne er fremsat i trykt Skrift, vil det for Pressen blive en meget betænkelig Sag at angribe en Embedsmand uden paa Forhaand at have alle Bevisligheder i Hænde. § 275 A kræver endda, at Sager, der falder ind under denne Paragraf skal fremmes med størst mulig Hurtighed.

§ 267 A: Denne Ændring fjerner en Begrundelse, som hidtil har haft en afgørende Betydning i Injuriesager, nemlig Afvejningen af de Forhold, hvorunder Injurier er fremsat, og Fællesrepræsentationen maa indtrængende advare imod Ophævelsen af den Retspraksis, hvorefter, der ved Straffens Fastsættelse og Afgørelsen af Skyldspørgsmaalet er blevet taget Hensyn til, om der inden for den paagældendes særlige Kreds eller Omraade antages at gælde en udvidet Ytringsfrihed. Rigsadvokaten har efter vor Formening rigtigt henvist til den udvidede Ytringsfrihed, der maa antages at gælde ved Omtale og Kritik af Forhold af almen og social Interesse, som en naturlig Følge af, at Domstolene ved Vurderingen af Ærefornærmelser tager Hensyn til Baggrunden, Motiverne og de Forhold, hvorunder de ærefornærmende Udtalelser eller Sigtelser fremsættes. Rigsadvokaten har her peget paa Fundamentet for Pressens kritiske Virksomhed, og det er vor Opfattelse, at de Motiver, ud fra hvilke denne Virksomhed øves, burde beskyttes i Stedet for at undrages Beskyttelse.

Til § 268: Det er kun rimeligt, at Bagvaskelse straffes haardt, men Fællesrepræsentationen finder Bestemmelsen om en kvalificeret Straf, hvis Gerningsmanden ikke har haft rimelig Grund til at anse en Sigtelse for sand, som værende saa ubestemt, at dens Anvendelse og Virkninger ikke kan overses.

§ 269: Det er uforstaaeligt for Fællesrepræsentationen, at den hidtidige Straffrihedsgrund, at en Sigtelse er fremsat til Varetagelse af almen Interesse, nu foreslaas slettet. Det er Pressens samfundsmæssige Opgave at være de almene Interessers Talsmand, og den Omstændighed, at denne Straffrihedsgrund slettes, kan kun opfattes som en Indskrænkning, ellers ses der intet Formaal ved at stryge Bestemmelsen. Fællesrepræsentationen maa derfor hævde, at den bør opretholdes.

Til § 270: Selv om der i Bemærkningerne til Paragraffen peges paa Misbrug, som alle vil kunne være enige om at fordømme, henleder man dog Opmærksomheden paa, at ogsaa denne Paragraf vil kunne bruges i Tilfælde, hvor Pressen med Hensyn til offentlige Forhold kan have Pligt til at udøve Kritik.

Paa danske Dagblades Fællesrepræsentations Vegne:

S. P. Qvist.

Povl Dreyer.

Niels Hasager.